

Şehit

Muhammed Nazmul Kazi

Doğum tarihi: 1 Ocak, 1995
Şehadet tarihi: 18 Temmuz, 2024
Bölge: Chattogram
İlçe: কুমিল্লা

Kısa Biyografi

Meslek: Tüccar (İş insanı)

Şehadet Yeri: Shonir Akhra, Kajla, Jatrabari, Dhaka

Şehitlik Olayı ve Detayları

Şehidin Hayatı

"Su verirken

Şehadet mertebesine ulaşan

O savaşı"

Nazmul Kazi ismi artık sadece bir aileyi değil, aynı zamanda her ezilmiş kalpte yayılan bir hareketin gölgesini çağırıyor. Onun adını anmakla birlikte hava ağırlaşıyor, ev soğuyor ve sessizliğin içinde biri fısıldıyor: "O mitinglere katılmazdı, hiçbir şey yapmazdı, sadece bir damla su vermişti." Evet, doğru; Nazmul Kazi bir siyasi aktivist değildi, pankart tutan bir ses değildi. O, dünyayı ailesinin merkezi olarak gören, doğruluk ve merhameti dini olarak kabul eden sade bir iş insanıydı.

Küçük ailesi; eşi Maria Sultana ve kucağındaki bebek Ariana Kazi Nuzaira, onun tüm evreniydi. O, küçük bir iş insanı, sessiz bir hayalperestti. Babası Selim Kazi, emekçi bir çiftçi, annesi Nazma Begüm ev hanımıydı. Üç kardeşten biri Dubai'de, diğeri Suudi Arabistan'da yaşıyor. Maddi olarak aile iyi durumdaydı; huzurlu, güvenli ve şükürler olsun denilebilecek bir hayattı.

Ancak 2023 Temmuz'u yangın getirecekti. Sokaklarda öğrencilerin yürekleri parçalanarak ağlıyor, annelerin yüzlerinde dua yerine öfke birikiyordu. Nazmul görmüştü ki, iyi yaşamak artık çoğu kişi için sadece bir hayaldi. O sıradan biriydi, ancak sıradan olduğu için gerçeği görmezden gelenlerden değildi. O gün, o devrim akşamında, etrafta silah sesleri ve polis botlarının darbeleri varken, gençlerden biri mağazasının yanında titrek bir sesle "Abi, bir damla su verir misin?" demişti.

O bir damla suyla birlikte Nazmul kendisini bambaşka bir hayatın eşiğinde buldu. Bir su şişesini uzatmak gerçekten ne kadar cesaret gerektirir? Ama o anda, o yerde, bu başkaldırıydı. Su henüz ulaşmamışken göğsüne bir keskin nişancının tam hedefi saplandı. Kucağındaki bebek babasını, eşi hayatının ışığını kaybetti. Ve biz ise, hiçbir slogan atmadan, kendi ölümüyle "insanlık asla tarafsız değildir" diyen sessiz bir devrimciyi kazandık.

Nazmul Kazi'nin ölümü bir kaza değildi; devlet zulmünün acı bir sonucuydu. Suçu neydi? Sadece susamış birine su vermek. O bir damla suyun içinde yolun en büyük cesareti saklıydı. Bu su başka bir hayatı kurtarmadı belki, ama bir millete bu yönetimin ne kadar korkak, ne kadar çirkin, ne kadar insanlık dışı olduğunu göstermiş oldu.

Bugün onun adını anmak, gözlerde bir damla yaş getirmek değil, göğüste ateş yakmaktır. Nazmul lider değildi, konuşmacı değildi ama bugün şehitler arasında en saf ses olarak anılıyor. Onun ölümü bize gözyaşı getirdi, ama o gözyaşlarında ateş yandı. Bu bizim Temmuz devrimimiz, Nazmul Kazi gibi insanların ölümüyle yazılan insanlığın özgürlük haritasıdır.

Hareketin Arka Planı

2024 yılının Temmuz'u, Bangladeş tarihindeki tuhaf bir mevsimdi; yağmur değil, kan yağıyordu. Havada yangın kokusu vardı, toprağın altında ise uzun zamandır birikmiş haksızlık ve aşağılanmanın kökleri. Bu ay, bu zaman sadece bir kota reformu hareketinin ruhuyla sınırlı değildi; bu, sessiz bir ayaklanma, halk uyanışıydı; binlerce öğrenci, işçi, anne, kardeş ve komşu ayağa kalkmıştı yıllardır seslerini boğan devlet düzenine karşı.

"Kota reformu" ifadesi, sanki Ali Baba'nın gizli kapısını açmış, ülkenin en derin yaralarını ortaya çıkarmıştı. Mağduriyet, ayrımcılık, adaletsizlik gibi kelimeler hep kağıtlarda, araştırmalarda, çay bardaklarında vardı. Ama Temmuz güneşi onlara hayat verdi; sokaklarda, kanda ve insanların çığlıklarında. Dakka'dan Dinajpur'a, Khulna'dan Cox's Bazar'a her yerde aynı ses yükseliyordu: "Artık yeter." Bu ses bir partiye değil halka aitti; bu yürüyüş tek bir talebi karşılamak için değil, bir ulusu insanlaştırmak içindi.

Dakka Tıp Hastanesi önündeki o alan bir savaş alanı gibiydi. Yorgun, kanlı öğrencilerin bedenleri o anda tedaviden çok biraz suya ihtiyaç duyuyordu. Kimse birbirini tanımıyordu; herkes sadece diğerinin gözlerinde kendi yansımasını arıyordu. İşte o anda, o anda, yabancı biri Nazmul Kazi oraya ulaştı. Elinde bir su şişesi vardı, yüreğinde basit bir inanç: "Susuzluk ancak suyla giderilir."

Ama devlet hayvan gibi davrandığında, merhamet bile suç olur. O bir damla su, Nazmul'un hayatındaki son eylem oldu. Kimse onu tanımıyordu, siyasi kimliği yoktu ama o insanların ve gerçeğin yanındaydı.

Tiranlık gözüyle bu en büyük suçtu. Keskin nişancının soğuk nişanıyla vuruldu, o gün orada yere yığıldı. Yanında kimse yoktu; sadece boş bir şişe ve net bir mesaj vardı: "İnsanlık hâlâ yaşıyordu, ta ki siz ateş edene dek."

Bu olay sadece bir ölümün anlatımı değildi; bir devlet düzeninin maskesinin düşürülme anıydı. Bir hükümet, sıradan bir insanı sadece su verdiği için öldürebiliyorsa, altında kimse güvende değildir. İşte hareketin gerçek yüzü buradaydı; sadece kota meselesi değil, varoluş meselesi, onurun geri kazanılması meselesiydi. Nazmul Kazi, hareketin simgesi oldu; apolitik bir adam, demokrasi için bir şehit haline geldi. Ölümü gözlerimize yaş getiriyor ama o yaşların içinde şimdi öfkenin ateşi gizli.

Şehit Olma Hikayesi

18 Temmuz 2024.

O öğleden sonra olağan dışı bir ağırlık taşıyordu. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ama hava, direnişin ateşiyle yüklüydü. Shonir Akhra-Kazla'nın o yolu artık bir cadde değil, sade bir savaş alanına dönmüştü. Kasklı güvenlik güçleri sıra sıra dizilmişti; arkalarında ise bastırılmış öfkenin tetikleri. Karşılarında öğrenciler - kiminin elinde pankart, kiminin elinde bandaj. Kimisinin gözlerinde gaz, kimisinin dudaklarında kan.

Protesto ile kurşun arasında görünmeyen bir soru duruyordu:

Bu ülke kimin?

Bu kanlı sahnede, Nazmul Kazi tek kişilik bir figürdü - ne silah taşıyordu ne de slogan atıyordu. O sadece bir şişe soğuk suyla gelmişti; susuzluktan yanan birkaç insana nefes olmak için. Onun gözlerinde hiçbir siyasi renk yoktu, omzunda herhangi bir afiş de taşımıyordu.

O sadece "insanlık" denilen o eski inancın bir takipçisi olarak yaralıların yanında durmuştu.

Ama bu ülkede insanlık, en büyük suçtur.

Hiç kimse onu çağırmamıştı - ama o geldi.

Hiç kimse onu zorlamamıştı - ama o orada durdu.

Ve tam da orada, onun kutsal başına dönen bir darbe indi. Denildiğine göre bu bir cop değil, metal bir cisimdi - ağır ve acımasız. Nazmul'un başı yarıldı, kan o toprağa sıçradı - az önce su verdiği toprağa.

Kimse onu tutamadı.

Çünkü merhamet, artık kimseye güç vermiyor; yalnızca insanı savunmasız bırakıyor.

Nazmul yere yığıldı, bilincini kaybetti. Hızla hastaneye götürüldü ama orada ona bir yatak bile verilmedi. Kayıt dosyası kayboldu, adı bulunamadı... sonra bulundu, ama o zamana kadar o artık yoktu. Kalbi, kan kaybindan durmuştu.

Sonunda tıbbi rapora sadece şu iki kelime yazıldı:

"Nazmul Kazi – öldü."

Ve bu iki kelimeyle, koca bir hayat görüşü sona erdi.

Onun ölümü yargılanmadı, belki de asla yargılanmayacak.

Çünkü bu ölüm, hiçbir yasanın kapsamadığı türden bir ölümdü.

Bu, devletin izin verdiği türden bir ölüm –

diğerlerine mesaj vermek için:

"Sen su verirsen, biz seni kana boğarız."

Bu tür bir ölümden yıkım yoktur, sadece çürümüş bir sistemin çıplak teşhiri vardır.

Bu ölüm yalnızca bir bireyin ölümü değildir.

Bu; bir değer sisteminin, bir kültürün, bir dilin ölümü –

bir yerde iyi insanlar korkar, suçsuzlar hedef olur ve

insanlık bizzat suç hâline gelir.

Nazmul'un sessizce uzattığı o su damlası,

bugün bizim haykırışımıza dönüşüyor.

Biz ona "kahraman" demiyoruz.

Biz diyoruz ki:

"O sadece insandı. Ve işte suç da buydu."

Bu ölüm, boğazımıza oturan kalıcı bir yara gibi bizimle kalacak.

Her su verdiğimizde hatırlayacağız:

Bir zamanlar bir Nazmul vardı –

susuzluğu gidermek isterken,

kendisi sonsuza dek yok oldu

Şehidin Ailesi ve Acıları

Nazmul Kazi'nin ölümü yalnızca bir insanın kaybı değildi; bu, bir sığınağın yok oluşuydu. Onun ölümü bir boşluk kuyusu gibi her gün birer birer insanların içindeki ışığı yutuyor.

Şimdi, eşi Maria Sultana sadece bir isim, bir varlık; sessiz bir savaşçı gibi yaşıyor, ama adeta bir gölge gibi.

Yoksul, yalnız, fakat inanılmaz derecede dirençli. Göğsünün derinliklerinde dalga dalga acı taşıyor ama

gözyaşı dökmüyor — çünkü küçük kızı Ariana Kazi Nuzairah hâlâ onun ağlamasını anlayamıyor. "Baba"

kelimesini hâlâ tam olarak söyleyemese de, yüreğine yerleşmiş bir eksiklikle yaşıyor — bu ismi taşıyan artık

kapıyı çalmıyor, onu kucağına almıyor, geceleri öperek uyutmuyor.

Maria şöyle diyor:

"O asla siyaset yapmadı. Onun siyaseti ev ve pazardı; mücadelesi çocuğunun sütü ve anne babasının ilacıydı."

Peki ya şimdi?

Şimdi onun mücadelesi her sabah uyanmak, her gece ağlamamak. Çünkü evde bir can daha var, yüzüne bakan; hiçbir şey anlamasa da her şeyi hisseden...

Baba Selim Kazi, toprağın adamı, tarımla uğraşan bir köylü. Yaşlı sesinde artık yalnızca tek bir cümle yankılanıyor:

"O sadece su veriyordu!"

Bu cümle köyün dört bir yanında yankılanıyor, sessizlik yayıyor. Nerede giderse gitsin biri mutlaka diyor:

"Nazmul abi mi? Ah... ne kadar sakın bir insandı!"

Çevre halkı anlatıyor: Nazmul çalışkan, saygılı, güler yüzlü bir insandı. Her zaman elleri iş doluydu, gözlerinde ise ailesinin hayalleri. Hiçbir zaman yüksek sesle konuşmamıştı, siyasetle alakası bile olmamıştı. Yine de bu masum adam şehit oldu.

Sadece yaralı bir öğrenciye bir şişe su vermek istemişti — işte bu kadar basit bir merhamet, devlet için bir ‘tehdit’e dönüştü.

Bu aile artık yardım istemiyor. Kimseye pirinç ya da para dilenmiyorlar. Onlar sadece devlete bir soru soruyor:

Bu ülke artık öyle bir yer mi oldu ki, merhamet vatana ihanet sayılıyor?

Su dolu bir şişe devrim silahı oluyor,

ve iyi insanlar önce ölüyor?

Bu aile her gün yaşıyor, ama her nefesinde ölüm dolaşıyor.

Bir çocuk için ilk yas, “baba” olarak kayıtlara geçiyor.

Bir kadın için, hayatı yarım kalmış bir eş oluyor.

Ve bir baba için, yaşarken şahit olunan bir devlet vahşeti...

Şehidin Mirası ve Öneriler

Nazmul’un ölümü bir devletin ahlaki iflasının belgesi olabilir. Ama geride kalan ailesi — bu utancın en gerçek tanığı. Küçük kızı Ariana Kazi, henüz tam konuşamıyor bile, ama hayatının ilk dersinde öğrenmiş durumda:

“Baba” sadece bir yüz değil, aynı zamanda büyük bir eksiklik.

Bu çocuğun çocukluğu hâlâ şu sorunun içinde titreşiyor:

“Babam nerede?”

Ama onun için devletin hiçbir ders kitabı yok, hiçbir güvence yok.

Ariana’nın eğitimi, beslenmesi ve geleceği bir sadaka meselesi değil; bu, bir milletin şerefini koruma sorunudur.

Bu ülke eğer şehitleri afişlerde, mitinglerde, bayraklarla anıyorsa, onların çocuklarını da ilke, adalet ve somut destekle anmalıdır.

Onun için bir aylık yardım fonu mutlaka başlatılmalı — bağış değil, sadaka değil, hak olarak.

Çünkü o bir şehidin mirasçısı ve bu ülkenin onun üzerinde bir borcu var; hâlâ ödenmemiş bir borç.

Diğer yandan Maria Sultana artık yalnızca bir dul değil, aynı zamanda bir direnişin sembolü.

O gözyaşı değil, iş istiyor.

Eğer ona bir dikiş makinesi verilirse, dilenmeyecektir.

Aksine, ipliğiyle yeni bir hayat örmeye başlayacaktır.

Onun onurunu korumak sadece bir insanlık meselesi değil, aynı zamanda bizim siyasi, sosyal ve ahlaki sorumluluğumuzdur.

Bu aile sessiz bir ağıt olmamalı;

merhametin mirası olmalı.

Onlar sadece “bir şehidin ailesi” olarak kalmamalı,

cesaretin ve insanlığın yaşayan belgesi olmalı.

Eğer istiyorsak ki, gelecek nesil şehitlere saygı duysun,

o zaman onların mirasçılarını da

sevgimizle, güvenliğimizle ve saygımızla kuşatmalıyız.

Nazmul Kazi sade bir adamdı: Elinde bir şişe su, içinde bir yürek cesareti.

Şimdi onun mirası bir kız çocuğu, bir eş, ve bir milletin yükümlülüğüdür.

Eğer biz bugün sessiz kalırsak,

yarın Ariana’lar kimi sevecek?

Hangi tarihi okuyacak?

Bu öneri sadece bir aileyi koruma çağrısı değil.

Bu bir millete sorulan sorudur:

Siz kimleri hatırlıyorsunuz...

ve kimleri unutarak öldürüyorsunuz?

Şehidin Kimliği – Kısa Bilgi

Adı: Nazmul Kazi

Doğum Tarihi: 01 Ocak 1995

Meslek: Esnaf / İşletmeci

Eşi: Maria Sultana

Çocuk: Ariana Kazi Nuzairah

Baba: Selim Kazi (Çiftçi)

Anne: Nazma Begüm

Şu Anki Adres: Muhammed Bagh Chaurasta, Kadamtali, Dakka

Kalıcı Adres: Daulatpur, Muradnagar, Kumilla

Şehit Olduğu Yer: Soniakhara, Kajla

Tarih ve Saat: 18 Temmuz 2024

Şehit Olma Nedeni: Su verirken başına aldığı darbe sonucu

Defin Yeri: Kendi köyü, Daulatpur, Kumilla

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin; bilakis onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. (Bakara 2:154)

Hadis-i Şerif

Kim Allah'tan samimiyetle şehitlik dilerse Allah ona şehitlerin makamını nasip eder. (Sahih Muslim 1888)

Dua sayısı: 32

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

Video

<https://www.youtube.com/watch?v=AOnQg0mXXN8>